

7'342

ORE
DE ADORAȚIE
EUHARISTICĂ

EDIȚIA A II-A
1998

Tiparul executat sub comanda nr. 114/1997,
la Imprimeria de Vest R.A.. Oradea,
str. Mareșal Ion Antonescu nr. 105.
România

CONGREGAȚIA INIMII NEPRIHĂNITE

POSTFAȚĂ

Adorare!... apoteoză a Iubirii; sublim sentiment ce cuprinde întreaga ființă rațională într-un elan de dăruire totală față de Persoana căreia I se adresează, putere spirituală capabilă să urnească munții tuturor împotriviților și să deschidă izvorul tuturor binefacerilor și al fericirii.

Cine dintre oameni poate rămâne indiferent când se vede obiectul unei mari iubiri? Capodoperele literaturii excelează în prezentarea marilor iubiri ca unic subiect ce cucerește toate inimile.

Dar Dumnezeu, care prin esență este IUBIRE, nu va răspunde oare cu o neîntrecută generozitate celor ce-L adoră, atrăgând și contopind în Sine toate iubirile care I se adresează?

Este însă o deosebire substanțială între sentimentul de ADORAȚIE adresat exclusiv lui Dumnezeu și o iubire, oricât de mare, față de o persoană umană.

Există un sens idolatrie al adorării, după cum aflăm, spre uimirea noastră, din textul acestei comunicări: "nici o făptură nu trebuie și

nu merită să fie adorată, căci aceasta este închinare la idoli, idolatrie..."(pag. 69)

Adorația pură care se cuvine numai lui Dumnezeu este "această adâncă și personală convingere pe care o are făptura rațională despre dependența sa totală de Dumnezeu, Creatorul, Stăpânul și Scopul, Absolut al ei și al Universului, precum și manifestarea acestei dependențe prin întreaga sa ființă și viață plecată în fața Maiestății Divine" (Sora Maria-Ionela *Cuvântul vieții*, vol.II, manuscris).

Acest sentiment îl face pe om să se prostorne în fața Maiestății Divine, simțindu-și nimicnicia în fața Ei.

Ființa umană rațională fiind prin creație liberă, nu poate fi dependentă în mod absolut decât de Creatorul său, Dumnezeu, și în consecință numai Lui îi datorează acest sentiment de totală dăruire, supunere și slujire, întrucât "*Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru... slavă, preamărire, putere și stăpânire, mai înainte de tot veacul și acum și întru toți vecii*" (Iuda 1, 25).

În măsura în care acest sentiment se îndreaptă către o făptură, oricât ar fi ea de prețuită, apare condiția de supunere și dominare a spiritului rațional față de un lucru creat,

mai ales prin îndepărtarea de Dumnezeu, ca Ființă Supremă.

Consecința fatală este idolatria, sub formele ei cele mai variate, în care idolul care robește este o preocupare majoră spre ceea ce oferă creația ca atrăgător și plin de mister. Sunt formele idolatriei moderne ale veacului nostru sub speciile averii, puterii, ale onorurilor și măririi omenești, ale politicii, științei, artei, naturii sau chiar ale unei făpturi omenești, așa cum ilustrează Isus: tentațiile oferite omului de către Lucifer pentru a-l îndepărta de **Ființa și Valoarea Supremă** care este Dumnezeu (*Ora de adorație*, Introducere, pag. 69 și următ).

În cursul existenței sale, omul a trăit, sub influența spiritului luciferic, cele mai aberante forme de idolatrie începând de la adorarea naturii - soare, animale, plante, zei cu chip omenesc - și până la formele subtile ale idolatriei contemporane. De aceea Isus, în infinita Sa dragoste pentru om, coboară din nou pe planeta noastră ca să ne restituie demnitatea de ființe raționale în raport cu Divinitatea.

Cele relatate în Evanghelie - suficiente sufletelor evlavioase pentru a le cultiva sfințenia - sunt confirmate azi, în veacul nostru ateu, prin semne impresionante ale

prezenței Divinului în viața Bisericii, pentru a cutremura conștiințele derutate și a le deschide drumul spre mântuire.

Când Isus Cristos a zis: *"Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului"* (Matei 28,20), n-a circumscris această făgăduință doar unei asistențe spirituale de Sus, unei prezențe abstracte a Ființei Divine care cuprinde totul în infinitul Existenței Sale. El S-a referit în mod concret la locuirea Sa cu noi, în primul rând în Taina Euharistiei, și apoi la nenumăratele vizite pe care ni le-a făcut coborând cu Trupul Său Glorificat și Înălțat la Cer a patruzecia zi de la Înviere.

Începând cu întâlnirea de pe drumul Damascului, când convertește pe prigonitorul Său, Saul și-l transformă în cel mai activ Apostol, Isus și-a revărsat Mila Sa peste puținătatea credinței noastre și S-a descoperit de-a lungul veacurilor, multor suflete pe care le-a binecuvântat cu prezența Sa fizică.

Istoria Bisericii consemnează aceste evenimente, mai ales în ultimul secol, când a scăzut considerabil credința omului.

Alătura de Isus Mântuitorul, își continuă misiunea și apostolatul încredințat prin Spiritul Sfânt în ziua Cincizecimii, și Preacurata

Fecioară Maria care, prin aparițiile Ei, aduce la credință și la fervoarea trăirii mesajului cristic multe suflete rătăcite prin mirajul idolatriei moderne. Dacă vom menționa numai Lourdes, Fatima, Tre Fontane (Roma) și, în ultimii ani, aparițiile din Medjugorje (Croația), putem înțelege cu câtă dragoste se apropie Cerul de noi, în pofida ingraturii noastre, pentru a reface unitatea dintre Cer și Pământ. Cu ocazia acestor vizite cerești, Preacurata Fecioară a transmis omenirii mesaje ce conțin grija Providenței Divine pentru destinul ei, incontestabilă dovadă a Iubirii care compătimizește neputința firească a omului, supusă atacurilor pline de ură ale vrăjmașului.

Cu duioșie maternă a privit Sfânta Fecioară și la neamul nostru românesc, supus atâtor vicisitudini ale istoriei, și a binevoit să-l aleagă, la sfârșitul acestui mileniu, ca mesager al unității Bisericii, sfâșiată de uneltirile dezbinătorului.

Mesajul pe care-l transmite Ea pe meleagurile acestei țări binecuvântate "de la gurile Dunării" este de natură să trezească omenirea din toropeala caldușă a unei credințe bazate mai mult pe obiceiuri decât pe trăirea profundă a legăturii de viață cu Creatorul său.

A ales și la noi un suflet privilegiat pe care l-a pregătit Ea Însăși, Educatoarea Divină, la Școala Euharistică și Mariană și i-a încredințat să transmită veacului nostru și generațiilor viitoare, o grandioasă **Operă** de care este legată salvarea omenirii din haosul ideologiilor și religiilor care au proliferat astăzi, amenințând însăși integritatea planetei.

Este **Opera de Adorație Euharistică**, având în centru pe Acela care a rămas cu noi de la Cina cea de Taină și până la sfârșitul veacurilor în Sacramentul Iubirii.

Acest mic manual care ne învață ce este și cum trebuie exprimat sentimentul nostru de adorație față de Dumnezeu, închinat în Treime, prin Isus din Sfânta Euharistică, a apărut mai întâi în 1980, în perioada de prigoană, la Paris (Editura *Téqui*), deci în limba franceză, apoi în limba italiană la Roma, în 1990 (Editura *Dehoniane*) și în limba germană în Elveția - 1994 (Editura *Parvis*).

Acum este la a doua ediție în limba română, după cea apărută la Baia Mare în 1993 (Editura *Cybela*), fapt care demonstrează interesul larg stârnit de această lucrare ce are ca autor pe Isus care ne vorbește prin intermediul unui suflet privilegiat.

Bucuroși de această împlinire, după anii grei de prigoană prin care a trecut Biserica sub stăpânirea forțelor întunericului ateist, mulțumim Sfintei Fecioare care ne-a salvat, rugând-O să răspândească până la marginile pământului această Operă salvatoare și regeneratoare a spiritului uman.

Părintele Iustin Paven
din Congregația Sfintei Euharistii

CUPRINS

Prezentare	5
I - Prima oră de adorație	9
Introducere	11
Preamărirea	19
Mulțumirea	27
Iubirea	36
Ispășirea	42
Cererea	50
Cântare de încheiere	66
II - A doua oră de adorație	67
Introducere	68
Cântare	71
Preamărirea	72
Mulțumirea	76
Iubirea	80
Ispășirea	84
Cererea	89
Cântare de încheiere	93
Rugăciune către Mama Adorării	94
III - A treia oră de adorație	95
Introducere	96
Preamărirea	98
Mulțumirea	100
Iubirea	103